

שיעורים
רשק
תורה

היכלי תורה

ערש"ק כי תבוא טו אלול תשס"ט ♦ דף היומי בבלי: בבא בתרא יד ירושלמי: מכות ו

והיה כי תבוא אל הארץ וגו' וירשתה וישבת בה..

בספרי: עשה מצוה האמורה בענין, שבשכרה תיכנס לארץ.

כגון זה אמרו חז"ל (קדושין לו:). במצות תפלין ובמצות פטר חמור, עשה מצוה זו שבשבילה תכנס לארץ, היינו שמצוות אלו שנתחייבו בהם ישראל בהיותם במדבר, בזכותם נכנסו לארץ. אבל כאן במצות ביכורים הדבר תמוה, שהרי לא נתחייבו בכורים עד שכבשו את הארץ וחלקוה כמו שפירש רש"י כאן, איך שייך לומר במצוה זו שבשכר שיקיימו אותה יכנסו לארץ, הלא בזמן קיומה כבר נכנסו.

ונראה שהבטחה זו, שבשכר קיום מצות בכורים יזכו לרשת את הארץ, עוסקת בתקופה שלאחר י"ד שנה שכבשו וחלקו את הארץ, וכבר נתחייבו בכורים. אלא שהרי עדיין לא ירשו כל השבטים את חלקיהם, כי רק ארצם של מיעוט השבטים נכבשה עד אז, ויבו כל שבטי ישראל באותו חלק של ארץ ישראל שכבר נכבש באותה שעה.

בתקופה זו, עד שנלחמו שבט שבט על הארץ שנפלה בחלקו וירש אותה, ועדיין היו יושבים צפופים בחלקה הקטן של הארץ, בודאי היו לכל ישראל גם שדות וכרמים במקומות מושבותם. אולם חלוק היה דינם של בני השבטים שיושבים היו בארץ שנפלה בחלקם, והרי היא קנויה להם בקנין הגוף, מאותם שהיתה ישיבתם ישיבת ארעי עד כבוש הארץ כולה. האחרונים שלא היתה הארץ קנויה להם בקנין הגוף, לפי שאינה שלהם, לא היה להם רק קנין פירות.

מסקנת ההלכה היא, שקנין פירות לאו כקנין הגוף, ומי שיש לו קרקע הקנויה לו בקנין פירות, מביא בכורים, ואינו קורא מקרא בכורים (גיטין מה.). נמצא שגם לאחר י"ד שנה שכבשו וחלקו, וכבר הגיע זמן חיוב מצות בכורים, לא נתחייבו בה כל ישראל בשוה. אותם שבטים שעדיין לא נחלו את חלקם בארץ, נתחייבו אמנם בהבאת בכורים, אבל מצות קריאה לא היתה נוהגת בהם.

באותם שבטים אמר בהם בספרי: עשה מצוה זו - היינו, שעדיין יש לך בה מצות עשיה בלבד שבשכרה תכנס לארץ, היינו לארצך שלך שתפול לך בנחלה.

ע"פ דברי דוד

נושאי הדף בעלון

צורת לוחות

הברית.....בבא בתרא יד

כתיבת הפסוק תורה ציוה

לנו משה.....בבא בתרא טז

אמירת שקר לצורך

שידוך.....בבא בתרא טז

בל תשחית בפחות משוה

פרוטה.....בבא בתרא יז

אכילת קטניות.....בבא בתרא יז

יין מפוסטר בזמנינו לענין יין

נסך.....בבא בתרא יח

קטיעת זנב של בעל

ח'.....בבא בתרא יט

הפעלת מזגן המרעיש

לשכנים.....בבא בתרא יט

כפתור ופרח.....עמוד 5

יום ראשון יז אלול

צבא בתרא טז

אמירת שקר לצורך שידוך

בסוגיין, 'ולב אלמנה ארנין' דכל היכא דהוה אלמנה דלא הוה נסבי לה הוה אזיל שדי שמייה עילויה והוה אתי נסבי לה. ופרש"י שדי שמייה עלווה אומר שהיא קרובתו, או מדבר בה להשיאנה.

ביד רמה (ד"ה ולב) כתב על דברי הגמ' בסוגיין 'ש"מ דכל כי האי גוונא מעליותא היא'.

ובספר **עבד המלך** (איוב כט יג) כתב להקשות לפי פירושו הראשון של רש"י, כיצד הוציא איוב שקר מפיו, וכתב, ואולי באופן זה מותר לשקר.

והנה **בשו"ע** (יו"ד סי' רמט סט"ו) פסק המחבר, גבאי צדקה שיש בידם מעות צדקה, ישיאו בהם בתולות עניות, שאין צדקה גדולה מזו.

ובש"ך (ס"ק יא) כתב בשם הר"מ **אלשקר** (סי' עב) שכתב שהיינו דדוקא יתומות, אבל לא ידעתי אם יכולים הקהל להשיא עניה שאין לאביה יכולת להשיאה בדבר של הקדש ששם בעליו עליו.

על השתדלות עבד שידוך לאחר, ידוע המובא בגמ' (נדרים סו.) על אחד שנדר מבת אחותו הנאה והכניסוה לבית ר' ישמעאל ויפיהו וכו'.

ומסופר על החפץ חיים שהסכים שיאמרו על יתומה שהיא קרובתו שכל ישראל כו' כדי ששיאנה.

על אופן שיש לומר על העני שהוא קרובו יש לציין את דברי ה'דרש **אב'** (שמות דף קע) שכתב, הנקלה יתכבד בנכבד, והעני בהעשיר, כי הנקלה יאמר 'אני קרובו של פלוני הנכבד', וכן העני יתפאר באמרו 'אני קרובו של פלוני העשיר', וכן הנכבד ההוא יאמר כי פלוני הנקלה הוא קרובי ושאריו, וכן העשיר יאמר פלוני העני הוא קרוב אלי ושאריו, אבל לא יאמר הנכבד כי אנכי קרוב לפלוני הנקלה ולא יאמר העשיר כי אנכי הנני קרוב לפלוני העני רק בהפך יאמר כי פלוני הנקלה והעני הוא קרוב אלי כי הנכבד העשיר הוא הגדול והעיקר אשר אליו יתייחסו הבזויים והעניים וטפלים המה אצלם כמובן.

וזהו באיוב שאמר 'ולב אלמנה ארנין' ופירשו חז"ל דכל היכא דהוה אלמנה דלא הווי נסבי לה הוה אזיל שדי שמייה עילויה והוה אתי נסבי לה. ופירש"י דהיה אומר שהיא קרובתו, ולא פי שהיא קרוב לה, רק שהיא קרובתו כי הוא העיקר.

ובמגילת רות (ב כ) 'ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגואלנו הוא', ופי' מהר"ש די אוזיידא שאמרה נעמי כי האיש הוא קרוב לנו ואנחנו אצלו העיקר ואם כי באמת 'מגואלנו הוא', והוא עושה לנו טוב וחסד, בכל זאת לא יאמר כי אנחנו קרובים לו רק שיאמר כי הוא 'קרוב לנו' כי אנחנו הם הנכבדים בעיניו והוא. [כמבואר במדרש (רות רבה ה י) א"ר שמואל בר נחמני, בועז גדול הדור היה והאשה עשתה אותו קרוב להן, שנאמר קרוב לנו האיש.

יום שני יח אלול

צבא בתרא יז

בל תשחית בפחות משוה פרוטה

בסוגיין. א"ר אבא בר שמואל, איוב וותרן בממונו היה, מנהגו של עולם נותן חצי פרוטה לחנוני, איוב ויתרה משלו.

במהרש"א (ח"א ד"ה איוב ותרן) כתב שאיוב היה נותן חצי פרוטה לעני, דאיוב וותרן היה בחצי פרוטה דמקרי ממון לגבי כנעני, כדאמרינן כנעני נהרג על פחות משוה פרוטה. ולמ"ד ישראל הוה הרי נביא ותלמיד חכם הוה ומקרי ממון לגביה, כדאמרינן ת"ח מדקדק על פחות מפרוטה.

אך **ברש"ש** (חולין צא.) העיר שלא מצא מימרא כזו שת"ח מדקדק על פחות משוה פרוטה, וציין רק למה שאמרו בחולין (שם) שצדיקים ממונם חביב עליהם יותר מגופם.

ובחינוך במצות בל תשחית (מצוה תקכט) כתב שדרך חסידים ואנשי מעשה לא לאבד אפילו גרגיר חרדל. וברבינו יונה **בשערי תשובה** (שער ג אות פב) כתב שבכלל אזהרת בל תשחית הוא שלא יפזר ממונו לריק אפילו שוה פרוטה.

אכילת קטניות

בסוגיין מבואר שבעדשים מנחמים את האבל, משום שאין להם פה.

במדרש (בראשית רבה סג יד) מובא, שעדשים יש בהם שמחה ואבילות, ופירש רש"י שאוכלין אותה במשתה שמחה, ואוכלין אותה באבילות. וכן מצינו במסכת ביצה (יד:) שבביתו של רבן גמליאל היו מביאים ביו"ט דלי מלא עדשים ומציפין עליו מים וכו'. הרי שמאכל העדשים נאכל ביו"ט.

בספר **אוצר י"ד החיים** (אות נא) הביא שבעל פרי מגדים בספר תיבת גמא, וכן בספר **אגרא דכלא** (פרשת תולדות) העירו שמהמדרש והגמ' הנ"ל, מוכח שנהגו ביו"ט לאכול עדשים.

והנה **במחזור ויטרי** (סי' תסה ד"ה ליל שיכורים) כתב, ארור האיש אשר יאכל עדשים בלילי פורים ובמועדים ובחדשים, ארור האיש אשר יאכל פולין כתושים מפי המלך וההגמון והראשים כל בית ישראל יעלו עליו חמושים לגרשו מתוך קהל קדושים.

ובסוף ספר **מהרי"ל** (הובא במג"א סי' קלא ס"ק יד) כתב שמנהג אושטרייך שבכל יום שאין אומרים בו תחנון אין אוכלין בו קטניות משום דדמיה לאבילות המתגלגל.

ובספר **מטעמים** (מערכת מ ערך מילה אות סט ע) כתב, שנותנים עדשים לנשים לבת הנולדת למז"ט, משום שולד הנקבה ג"כ מתאבלת על שנולדה אשה ויד אחרים מושלים עליה ומשועבדת לבעלה. ומטעם זה נותנים עדשים בסעודת שבע ברכות, משום שהחתן מתאבל שמקבל ריחיים על צוארו ומשתדל להשאיר מינו ולהותיר זכרו אחריו.

יום שלישי יט אלול

צנא בתרא יח

יין מפוסטר בזמנינו לענין יין נסך

בשו"ע (יו"ד סי' קכג ס"ג) נפסק יין מבושל שנגע בו העכו"ם מותר. **במנחת שלמה** (ח"א סי' כה) כתב לדון על יין נסך מבושל בזמנינו שאפשר לומר שאסור, כיון שכל ההיתר בזמן חז"ל הוא משום שלא היה נהוג אז לבשל את היין כשהוא סגור, והוא דבר שלא שכיח שיהיה יין מבושל ולכן לא גזרו כמבואר בראשונים במס' ע"ז (הו"ד בט"ז שם סק"ג), ואילו בזמנינו שמבשלים היין אף כשהוא סגור ויין מבושל מצוי מאד אולי אפשר לומר שאסור.

אמנם כתב שאפשר לומר שהרי זה כאילו אנו באים מעצמנו להוסיף על גזירת חז"ל ולאסור גם מה שלא היה בכלל הגזירה, כי כך הוא הכלל מה שהיה מותר בשעת הגזירה נשאר בהתירו, כיון שלא גזרו אלא על מה שהיה אז אסור.

והביא כעין ראייה מהתוס' בסוגיין, (ד"ה משום) שכתבו שהמנהג שלנו שאנו נוהגים להטמין בשבת תבשילים בסלעים שהאש יוצא מהן, משום שלא היו בכלל הגזירה שלא להטמין בדבר המוסיף הבל משום שלא שכיח להטמין בסלעים, הרי שאף שבזמן בעלי התוס' נשתנה המצב והיה שכיח להטמין בסלעים, ואולי הטעם מפני שהקדירות שלהם כבר היו יותר חזקים ולא נשתברו בסלעים, מכל מקום נהגו להטמין בסלעים בשבת כיון שמתחילה בשעת הגזירה לא גזרו על אבנים. עי"ש.

במסקנת דבריו כתב, מכל האמור עד כה נראה שלענין מגע נכרי נראה שאף שכח דהיתירא עדיף, וגם כתב **הש"ך** (יו"ד סי' קכד ס"ק לג) על מגע נכרי שכיון שהוא רק מדרבנן יש להקל בספק, וגם אע"ג שכלל גדול הוא שאין לנו אלא מה שגזרו חז"ל ולא להוסיף על גזירתם, מ"מ אינני יודע איך אפשר להקל ולסמוך על פיסטור שרק ממית את החיידקים, לחושבו כמבושל שהרי לא ניכר בו שום שינוי ולא נחסר כלל מהמדה, וגם לא נשתנה כלל טעמו וריחו וכולם קורין אותו בשם יין סתם ולא יין מבושל, וגם יין כזה הרי שכיח ומצוי מאד, ולכן חושבני שיש להקפיד ולהזהר בזה ממגע נכרי, וגם מאלה שדינם כנכרי לענין זה, בין ביין ובין במיץ ענבים.

וכן **האבני נזר** (יו"ד סי' קטז אות ד) כתב, ומה שהקשית איך סתמו חכמים שיין מבושל אינו נאסר משום נסך משום שהעכו"ם אינם מנסכים שמא לדורות הבאים ינסכו אף המבושל, אין לך אלא מה שגזרו חכמים, וכיון שבשעת גזירת חכמים לא היו מנסכין לא היה בכלל הגזירה.

וכן הביא בשם האחרונים שכתבו כעין זה לענין שיעור גריס לכתמים, שאף שבזה"ז אין מאכולת שיהיה בה דם מעט פחות משיעור גריס, מ"מ כיון שבשעה שגזרו על הכתמים היו מאכולות כאלה אין הדין משתנה וכל פחות מכגריס לא היה בכלל הגזירה, וכל שכן בנידון יין נסך.

יום רביעי כ אלול

צנא בתרא יט

קטיעת זנב של בעל חי

בסוגיין, איבר ובשר המדולדלין בבהמה שעדיין מחוברים אל הבהמה קצת, ממעטין בחלון לחוץ בפני הטומאה, שאין הטומאה נכנסת דרך שם, ומקשים שהרי תולש הבשר ושדי לה לכלבים וא"כ אינו מבטלם שם ולמה חוצצים, ומתרתת הגמ' כיון שמשום צער בעלי חיים אינו עושה כן.

בפוסקים כתבו לדון לדייק שיש בקטיעת אבר של בעל חי משום צער בעלי חיים.

בספר חסידים (סי' תקפט) כתב, 'יש דברים שאין הלב סבור שיש עוון בדבר והוא עוון, כגון לשנות הבריות ממנהג שנבראו, כי הקב"ה עשה כל צרכי הכל לפי מה שהוא, כי העופות הקטנים אינם זזים ממקומם לפי שהעוף מביא להן לאכול עד שגדלים לו כנפים, אבל עופות הבית מיד הולכים לפי שמחיתו בהליכה ולא בעפיפה. וכן חיות אוכלות עשב השדה מיד הולכים, כי אי אפשר להביא עשב לקטנים לכך הולך, אבל חיות הטורפים ממלאים חוריהן לטרוף טרף ואין צורך לקטן לצאת מפני שאינו יכול לטרוף, וברא לכל דבר צרכיו ומגיניו כפי הצורך, כיצד, קרניים לבהמה טהורה להגן מן החיה, וגם בעבור לחכך בהם ולגרש זבובים ותולעים הנושכים בה, וברא זנב במקום שלא יגיע קרניים לגרש זבובים בזנבו, לכך ברא לשור זנב ארוך במקום שלא יגיע קרניו לגרש זבובים בזנבו לעצמו בזנבו, ולעיזים שקרניה זקופים לא כפופים ברא זנב קצר, כי צווארם ארוך וקרניה מגיעים לכל גופו ואינו צריך לזנבו.

הרי אם יחתוך אדם זנב בהמה והוא סבור לא עשיתי צער בעלי חיים, הרי גורם צער לבהמה שאינה יכולה לתקן עוד לעזור מן הזבובים, וברא לאדם ולדוב ולקוף ידים, לפיכך אין צריכים זנב כי בידים אשר להם ממשמשים בכל הגוף.'

מדברי רבי יהודה החסיד מבואר שיש איסור צער בעלי חיים, לחתוך לבעל חי את קרנו או את זנבו.

אמנם כשיש בדבר צורך, כתב **התרומת הדשן** (פסקים וכתבים סי' קה) שמותר למרוט נוצות לאווזות חיים, כשם שמותר לגזוז את צמר הכבשים, וכן מותר לחתוך את לשון העוף כדי שידבר, או את אזני זנב הכלב כדי ליפותו, מפני שאין איסור צער בעלי חיים כל שעושה זאת לצורכיו ולתשמישו. שהרי לא נבראו כל הבריות רק לשמש את האדם.

ובשו"ת רב פעלים (ח"א יו"ד סי' א) דן בשחיטת עז שקרניו עקומים ומכסים חלק מצוארו ומפריעים לשחיטתו, והתיר לקצוץ הקרן כדי לקיים מצות שחיטה לכתחילה, אף שעיי"כ גורם לעז צער בעלי חיים.

צבא בתרא כ

הפעלת מזגן המרעיש לשכנים

בשׁו"ת חת"ס (ח"מ ס"י צב) נשאל מאת הגאון מה"ר בונם אב"ד מטרסדורף, באחד מהשכנים שרוצה למכור י"ש לאחרים ושכנו מעכב עליו מפני הרבים הנכנסים ויוצאים בחצרם המשותף, ודעת הגאון השואל, שאע"פ שאפשר לומר שמה שמבואר בשׁו"ע (ח"מ ס"י קנו ס"ב) שיכולים שכנים לעכב מלפתוח חנות בחצר מחמת קול הנכנסים ויוצאים, זה אינו אלא בזמן הש"ס שהיה דרכם למכור גם בלילה, וכיון שבזמננו אין דרך למכור בלילה אין כאן הטענה שהנכנסים מפריעים את שנתם אם פוסק מלמכור בשעה שבני אדם הולכים לישון.

והוסיף השואל וכתב, שאף שלדעת רוב הפוסקים טענת שינה הוא לאו דוקא אלא יכול למחות מחמת שמרבים עליו את הדרך, מ"מ כתב השואל להסתפק אם יש להתיר לו למכור את הי"ש, מאחר והוא תמהון בעיני העולם שיוכל אדם לעכב על חברו מלהתפרנס במכירה בביתו, משום שמתוך כך יבאו למחות אף במוכרים אחרים, כגון שכן שמוכר בביתו קפה וסוכר, ואפשר שמה שלא נהגו למחות הוא מפני מאורך הגלות בעוה"ר שנתמעטו הדיורים, ואם לא יתעסקו בזה יהיו ח"ו נצרכים לבריות.

אך החת"ס בתשובתו דחה דברי השואל, וביאר שאפילו ביום אין לו מנוחה מחמת בלבול הקול, ואף ישנם קטנים שישנים ביום, ויש פועלים שמשיכמים למלאכתם ובאים לקנות בחנות בעוד ליל. ועוד כתב, שאף בזה"ז שפרנסת אנשי ביתו הוא דבר מצוה (כמבואר ברמ"א או"ח ס"י רמח ס"ד) מ"מ יש לחלק בין מצוה המוטלת על הכל לבין פרנסה שהיא מצוה מוטלת עליו, ואין שכנו צריך להפסיד משום מצוה שאינה מוטלת עליו, ועי"ש עוד מה שכתב בזה.

ובכסף הקדשים (ס"י קנו) כתב, שאף בחנות שאין באים לקנות רק ביום יש הטעם משום קול הנכנסים, שכמה אנשים ישנים שינת צהרים בקביעות, וגם לפעמים באים בין השמשות ולפעמים גם בלילה וצריך למכור להם.

ובפתחי חושן (נזיקין פ"ג הערה כה) כתב, שבזמננו אי אפשר למנוע משכנו להפעיל תנור הסקה או מזגן, משום שזה היום מתשמישי דירה, אבל יכול לתבוע שיקטין הרעש עד כמה שאפשר וכל שהוא בגדר רעש מקובל אינו יכול למחות.

אמנם כתב לדון אם רשאי להתקין בבית או באוטו מערכת אזעקה מפני גנבים שלכאורה נראה שמותר, אלא שיש אומרים ששכיח מאד קלקול ויש רעש ללא סיבה וגורם הטרדה לשכנים, אולם נראה שגם זה אינו סיבה למנוע, משום שאינו צריך לחשוש שמא יתקלקל. עוד כתב שיש להמנע גם מהכרזות ברמקול בשעות הלילה המאוחרות שזה מונע מלישון, ואע"פ שהוא כחצר אחרת ומבואר ברמ"א (ח"מ ש"ס ס"א) שאין יכולים למחות, נראה שמ"מ יש למנוע מזה לכתחילה.

כפתוי ושבתי

שברי לוחות מונחין בארון

הנה כתיב 'מפני הרעה נאסף הצדיק' (ישעיהו נז א), והיינו בעון הדור, ומיתת צדיקים מכפרת על הדור. אמנם לא כן הדרך הנכון רק כל אחד צריך לתקן חטאיו, או ע"י תורה שמכפרת כמו שאמרו ז"ל מי שלמד דף אחד ילמד ב' דפין (ויקרא רבה כה), או ע"י צדקה כמ"ש 'וחטאך בצדקה פרוק' (דניאל ד כד). והנה אמרו חז"ל עין רעה אחד מס' עין יפה אחד מארבעים (תוספתא תרומות פ"ה מ"ד), היינו, כי הצדיקים הם עיני העדה (תענית כד. וברש"י שם ד"ה מעיני העדה) ואם חלילה הוי עין רעה שנעשה רעה לצדיק, הוא אחד מס', רומז על הסתלקות הצדיק כמ"ש בספר יצירה (פ"ה מ"ט) המליך אות ס' בשינה, שהוא אחד מס' במיתה (ברכות נז). עין יפה, היינו, שהצדיקים הם חיים וקיימים, הוא ע"י אחד מארבעים, רומז לתורה שניתנה למ' יום. וז"ס שאמרו חז"ל שברי לוחות מונחין בארון, פירוש, אם שובר הלוחות דהיינו שאינו לומד תורה, ע"ז נמשך שמניחין ח"ו את הצדיק בארון.

(עטרת ישועה, תרומה)

אשר שברת אמר לו הקב"ה למשה יישר כחך ששברת

וי"ל עפ"י מה דאיתא במדרש, טעם שברא הקב"ה שכחה בעולם, כי אם לא היה שכחה לא היו עוסקים בתורה, כי לא היו חוזרין על תלמודם, אבל האמת שצריך האדם לחזור תמיד, כי בכל פעם מוצא טעמים חדשים, כמו שדרשו חז"ל בעירובין (נד): למה נמשלו דברי תורה כדד, מה דד זה כל זמן שהתינוק ממשמש בו מוצא בו חלב, אף דברי תורה כל זמן שאדם הוגה בהן מוצא בהן טעם, ואיתא במדרש כי בשבירת הלוחות גרם שכחה. וזהו השבח ששבח הכתוב למשה, איך כיון הכל לעשות נחת רוח ליוצרו, הגם שידע ההפסד שיגיע לישראל משבירת הלוחות, מכל מקום שיברם בכדי שיעשו ישראל תמיד רצון קונם, ויקיימו 'והגית בו יומם ולילה'. ולכך בא השבח בסיום התורה, ללמד אף שמסיימים התורה, צריך לחזור מחדש ולהתחיל מראש 'בראשית ברא', ובזה יהיה נעוץ סוף התורה בתחלתה.

(הנותן אמרי שפר, ברכה)

אמר רב איתן האזרחי זה הוא אברהם

ויש ליתן טעם להא דמצינו באברהם אבינו שנקרא אזרח. ונראה, משום דהנפש היא בעולם הזה בבחינת גר, ומשתוקקת לשוב אל בית אביה, אמנם האדם שעובד את השי"ת גם בעניני עולם הזה, ומקיים בכל דרכיך דעהו, עי"ז נעשית הנפש בבחינת אזרח גם בעולם הזה. והנה אברהם היה הצדיק הראשון דעת את העם שאפשר לעבוד את השי"ת גם בעניני העולם הזה, על כן נתכנה בכינוי אזרח. ובזה יש לפרש הפסוק 'כל האזרח בישראל ישבו בסוכות' (ויקרא כג מב), כי במצות סוכה עובדין את השי"ת גם בעניני עולם הזה, דהא המצוה היא תשבו כעין תדורו, וממילא הכל הוא מצוה, לכן נקראו הכל בשם אזרח.

(מגדלות מרחקים, לסוכות)

(מגדלות מרחקים, לסוכות)

חדש!

עין והדר

גם כילדים
מגיע

פּרָקִי גַמְרָא מְנוקָדִים לְתַלְמִידִים

- פְּסוּק מְדַקְדֵק שֶׁל הַגְּמָרָא וּפְרוּשׁ רַש"י
- בְּאוּרֵי מַלִּים אַרְמִיּוֹת שְׂאִינָן שְׂכִיחוֹת
- הַדְּגֶשֶׁת תַּחֲלַת קְטָעִים וְסִגְיוֹת בְּכָל עֲמוּד
- לוּחַ רֶאשִׁי תְּבוּת בְּצַדֵי הַדָּף
- טְבֻלָּאוֹת מְעַצְבוֹת וּמְסַכְּמוֹת
- תְּמוֹנוֹת מְרֻהֲבוֹת לְהַמְחִשֵׁת הַמְּשֻׁגָּיִם הַנִּלְמָדִים
(בְּחֶלֶק מֵהַפְּרוּקִים).

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
מוקד הזמנות: 1800-22-55-66

להגדיל תורה ולהאדירה

גם לילד שלך מגיע!

חומש 'עוז והדר'

סבא לומד דף היומי בְּשֶׁפֶה בְּרוּךְ שֶׁל עֵז וְהֶדֶר,
אבא מכין אֶת השֵׁעוֹר עִם מְתִיבְתָא שֶׁל עֵז וְהֶדֶר,
אברהמי לומד בְּיָשׁוּבָה בְּגִמְרָא שֶׁל עֵז וְהֶדֶר
וְעֵנְקֵי לומד הֶלְכָה בְּמִשְׁנָה בְּרוּךְ עֵז וְהֶדֶר.
מֵהַיּוֹם גַּם אֲנִי לומד בְּעֵז וְהֶדֶר

חדש!!

חומש עוז והדר מפואר לתלמידים עם תמונות
תלת מימד מאירות עינים להמחשת הנלמד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
מוקד הזמנות: 1800-22-55-66

להגדיל תורה ולהאדירה